

v dražebních podmínkách rovněž jako žalobce se zavázala, že odevzdá vydražiteli společný dum prostý všech břemen a závad, a že výmaz břemen oba provedou do 2 měsíců po složení nejvyššího podání. Žalobce uplatňuje tedy jako vydražitel s poukazem na dražební podmínky pouze nárok na vydání výmazného prohlášení, tedy nárok ryze obligační.

Čís. 2066.

Změny ve smyslu § 9 ex. ř. nutno prokázati tak, jak je tam předepsáno; jinakých průvodů použití nelze. Povoluje exekuci, není soud, pokud zákon neustanovuje jinak, povinen, ba ani oprávněn, by konal předběžná šetření nebo si vyžadoval od úřadů nebo stran předložení listin neb jiných důkazů (pokud nestanoví zákon výslovně opak).

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1278/22.)

Na základě rozsudku, jímž pravoplatně uloženo dodání zboží firmě »Österreichischer Verein für chemische und metallurgische Produktion in Wien«, domáhal se zvítězivší žalobce povolení exekuce na dodání zboží proti »Spolku pro chemickou a hutní výrobu v Ústí n. L.«. Soud prvního stupně exekuci povolil, rekursní soud zamítl exekuční návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 9 ex. ř. lze povolit exekuci proti jinému, než kdo jako dlužník jest uveden v exekučním titulu, jenom tehdy, když se dokáže listinami veřejnými, nebo veřejně ověřenými, že povinnost z exekučního titulu přešla z osoby tam jmenované na osobu, proti níž se exekuce vede. V exekučním řízení platí sice dle § 78 ex. ř. předpisy civ. soud. řádu o důkazu (§§ 266—291 c. ř. s.), avšak jenom potud, pokud exek. řádem není jinak nařízeno. Než právě §em 9 ex. ř. jest jinak nařízeno; neboť § 9 nepřipouští důkazu o nástupnictví v závazek všemi průvody civilního řádu soudního, neuznává tudíž ani platnosti zásady o notorietě (§ 269 c. ř. s.), nýbrž předpisuje, že nástupnictví v závazek lze prokázati pouze veřejnými listinami, aneb listinami veřejně ověřenými, jinak exekuce proti osobě v exekučním návrhu naznačená, která se nekryje s osobou v exekučním titulu naznačenou, povolena býti nesmí. Vymáhající věřitel nepřipojil k exekučnímu návrhu veřejných, nebo veřejně ověřených listin o tom, že »Österreichischer Verein für chemische und metallurgische Produktion in Wien«, jenž v exekučním titulu jako strana povinná jest uveden, jest totožným se »Spolkem pro chemickou a hutní výrobu v Ústí n. L.«, proti němuž exekuce byla navržena, ba vymáhající věřitel v exekučním návrhu změny firmy a totožnost osoby na straně povinné ani netvrdil, nýbrž beze všeho bližšího vysvětlení a odůvodnění navrhl exekuci proti firmě s částečně jiným jménem a s úplně jiným sídlem. Právem tedy rekursní soud, změniv usnesení prvního soudu, exekuční návrh zamítl. Jeho povinností nebylo, by si sám od sebe vyžadoval zprávu o změně jména a sídla firmy od obchodního soudu, neboť změna ta jednak v návrhu nebyla výslovně tvrzena, jednak § 3 a § 55 odstavec druhý ex. ř.

zakazují při návrhu na povolení exekuce konati předběžné šetření a vyžadovati od úřadu nebo stran předložení listin neb jiných důkazů, vyjma případy výslovně v zákoně uvedené, které zde v úvahu nepřicházejí. Zásada § 269 c. ř. s. o okolnostech soudu známých v tomto případě, jak již shora uvedeno, neplatí.

Čís. 2067.

Zrušeno-li prozatimní opatření pro uplynutí času, na který bylo povoleno, lze, třebaže dosud nerozhodnuto o nároku ohrožené strany, vydati jí jistotu, jež byla jí složena, teprve po 14 dnech od právomoci zrušovacího usnesení (§ 400 ex. ř.) a jen, neohlásil-li odpůrce do té doby svých náhradních nároků.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1922, R I 1302/22.)

Soud první stolice povolil ohroženému prozatimní opatření do 1. července 1922 proti složení jistoty. Po uplynutí této lhůty zrušil pak usnesením ze dne 24. července 1922 prozatimní opatření s tím, že jistota bude ohroženému vrácena 14 dnu po právomoci zrušovacího usnesení, ač odpůrce ohroženého již koncem roku 1921 vznesl žalobu na náhradu škody z prozatimního opatření. Spor o nárok ohrožené strany nebyl ještě ukončen. Rekursní soud zamítl návrh ohroženého na vrácení jistoty. Důvody: Rekursu nelze upříti oprávnění. Jistota slouží ku zjištění odpůrcových náhradních nároků z prozatimního opatření, jež se pak objevilo neoprávněným (§ 349 ex. ř.), jakož i ku zajištění útrat. Odpůrce nabude složením jistoty na soudě na ni zákonného práva zástavního pro své nároky. Proto ustanovuje § 400 ex. ř., že složená jistota teprve po uplynutí 14 dnu po právní moci usnesení, kterým prozatimní opatření se zrušuje, může ohrožené straně býti vydána, ač neohlásil-li odpůrce do té doby náhradních nároků. Stalo-li se tak, nesmí býti vydání jistoty povoleno, neboť jest v povaze věci, že to, co složeno ku zajištění těchto nároků, nelze vydati, jakmile se uplatňují nároky, ku jichž zajištění jistota slouží. Jistota musí býti tak dlouho zadržena, až o oněch nárocích bude rozhodnuto (srv. Neumannův komentář k ex. ř. str. 1132, 1138, 1157). Jelikož pak odpůrce koncem roku 1921 vznesl proti ohrožené straně žalobu o náhradu škody z prozatimního opatření, o které se dosud jedná, a ježto také jest uplatňován náhradní nárok dle § 394 ex. ř. u okresního soudu, který prozatimní opatření povolil, dlužno s vydáním jistoty vyčkati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční řád ustanovuje v § 400, že jistota, složená ohroženou stranou ku krytí nákladů nebo nároků na náhradu škody, smí býti vydána teprve po 14 dnech po právomoci usnesení, jímž bylo prozatimné opatření zrušeno. Případy, ve kterých lze — ať z moci úřední, ať na návrh — prozatimné opatření zrušiti, nejsou pouze ony, jež uvádí § 399 ex. ř., nýbrž i případy jiné (§§ 386 a 391 ex. ř.), ano i ten případ, kde ohrožená strana